

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ПРАКТИК У СУЧАСНОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Постановка проблеми. Розвиток мобільних комунікацій, цифрових послуг та онлайн-сервісів виступає базовим інструментом формування сучасного суспільства і цифрової держави. Зазначене породжує виникнення нових форм отримання, обробки та обміну інформацією, запровадження комунікативних практик з використанням новітніх технологій. Сучасні комунікативні практики дають широкі можливості для налагодження механізмів соціально-правової комунікації. Але технологічна доступність використання інформації може стати інструментом для порушення прав та свобод людини. З іншого боку, виникають питання охорони та захисту інформації, а також правомірності обмеження доступу до інформації. За цих умов першочерговими питаннями є з'ясування правових засад функціонування комунікативних практик, стану правового забезпечення та потреб удосконалення законодавчого регулювання комунікативних практик у сучасному інформаційному суспільстві.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню комунікації та функціонування комунікативних практик у різних їх проявах присвячено чимало вітчизняних і зарубіжних публікацій. Такі дослідники, як П. Біркіншоу, Ш. Бішоп, Г. Бланк, К. Вейн, Т. Джордан, В. Дрешпак, К. Єфремова, І. Жадан, Н. Жукова, Дж. Колбейк, А. Краснякова, В. Мазур, К. Майнен, Н. Малєєва, К. Настояща, Н. Пархоменко, Р. Перлінгейро, С. Позняк, О. Скар, О. Скрипнюк, О. Холод, Л. Шабаєва та інші у своїх працях порушували питання комунікативних практик у контексті соціальної взаємодії, громадянської і національної самоідентифікації, взаємодії в публічному управлінні, політичній комунікації та комунікації в цифровому середовищі. Науковцями досліджувалися проблеми підходів до розуміння комунікативних практик, мережевого суспільства і цифрової культури в цілому. Водночас означені питання постійно перебувають у центрі наукових інтересів, а тому їх наукові дослідження повною мірою не вичерпані.

Мета статті. Метою дослідження є аналіз правових засад функціонування комунікативних практик у сучасному інформаційному суспільстві.

Методи дослідження. Оптимальною методологічною основою є комплекс філософсько-світоглядних підходів до вивчення правових засад функціонування комунікативних практик, загальнонаукових і спеціально юридичних методів. Використано методи аналізу, синтезу, дедукції, індукції, структурно-функціональний, герменевтико-правовий та порівняльно-правовий методи.

Основні результати дослідження. Стрімка всеохопна інформатизація сучасного суспільства породжує актуальні тенденції його функціонування. Нові інформаційні технології, як зазначають дослідники, активно проникають майже в усі сфери життєдіяльності суспільства і радикально змінюють спосіб життя сучасної людини. Вони стають причиною появи нових професій, соціальних спільнот і навіть породжують нові небезпеки та суспільні страхи [5].

Особливості технологічних процесів протягом останніх років сформували основні «інформаційні тренди» сучасного світу. До них належать хмарні послуги, сервіси і технології; послуги «інтернет речей» (The Industrial Internet of Things – IIoT); «ройовий інтелект»; технології доповненої реальності (Augmented Reality – AR); технології Big Data; 3D-принтер; Spectrum Technology Platform; штучний інтелект; інформаційна екологія людини; інформаційна безпека; блокчейн та

біткоїн (Blockchain, Bitcoin) [5]. Усі вони, більшою чи меншою мірою, є проявами комунікації, розширюють і водночас обмежують доступ до інформації, породжують глобальні наслідки для інформаційного суспільства.

На думку науковців, якщо в традиційному суспільстві панувала філософія зверхності та відчуженості у відносинах між державною владою і народом, то в епоху модерну формується принципово нова філософія – взаємної залежності і партнерства між державною владою та її джерелом – народом. Політична влада перестала бути чимось відчуженим і незалежним від суспільства [7, с. 51]. Такі суспільні зміни спричинили виникнення ідей цифрового суверенітету держави [2], електронної демократії та електронного урядування [8, с. 9–15].

Принцип інформаційної відкритості у взаємодії суспільства та влади передбачає прозорість, гласність і доступ засобів масової інформації та інститутів громадянського суспільства до офіційної інформації. З боку органів влади це проявляється через надання достовірної інформації громадськості для ефективної взаємодії; активний діалог стосовно завдань і обов'язків органів влади, а також рішень, які ухвалюються ними; визначення взаємних, прозорих і доступних каналів спілкування та інформування про ці канали зацікавлених груп і громадськості; надання об'єктивної інформації, з уточненням у разі необхідності про її конфіденційність і гарантуючи конфіденційність інформації, отриманої на тих же умовах від іншої сторони; популяризація і підтримка через засоби масової інформації політики взаємного співробітництва [6, с. 12].

Забезпечивши прозорість діяльності владних структур, влада, як зазначають дослідники, вирішує три надзвичайно важливі для себе й суспільства завдання: повертає довіру громадян до офіційної влади; створює несприятливі передумови для корумпування суспільства; забезпечує реалізацію конституційних прав громадян в інформаційній сфері [6, с. 27]. Втілення цих ідей неможливе без ефективного правового забезпечення та окреслення засад функціонування комунікативних практик сучасного суспільства.

Важливим чинником ефективної комунікації, на думку науковців, є широке використання комунікативних платформ (платформений підхід до комунікації). В основі успіху платформ лежить їхня здатність швидко зростати і множити цінність, використовуючи мережеві ефекти. Тому простежується залежність розміру цінності, яку отримує користувач платформи, від кількості користувачів. Водночас існує певна специфіка функціонування державних (публічних) цифрових платформ. Їх правовий статус визначається нормативно-правовими актами відповідного рівня, в яких встановлюються порядок діяльності та управління, визначаються учасники платформ, мета і завдання. Управління такими платформами здійснює уповноважений державний орган (оператор платформи). Особливістю функціонування цих платформ є відсутність інших платформ, конкуруючих у певній сфері, що пояснюється недоречністю заснування державою кількох платформ [7, с. 81–82, 88].

У науковій літературі визначені функції державних цифрових платформ: 1) зменшення витрат державного регулювання в різних сферах державного управління шляхом поступового впровадження принципів *good governance* і *lean government* на основі повної цифровізації основних процесів галузевої взаємодії; 2) формування, динамічне оновлення й аналіз цифрових профілів учасників взаємодії; 3) створення комплексної системи оцінки ефектів і (або) суспільної цінності державної цифрової платформи; 4) реалізація оптимальної для конкретної сфери державного регулювання моделі монетизації державної цифрової платформи; 5) агрегація і забезпечення доступу до структурованої інформації про діяльність галузі за різними аспектами, включаючи механізми багатопараметричного пошуку і зворотного зв'язку з користувачами [7, с. 89].

Основи правового регулювання відносин щодо створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорони, захисту інформації закладені в Конституції України та Законі України «Про інформацію» [11].

Закон України «Про Національну програму інформатизації» закріпив законодавчі положення у сфері інформації в частині регулювання правових відносин, що виникають під час формування та виконання Національної програми інформатизації. Завданнями Програми є забезпечення: 1) розробки, впровадження та застосування інформаційно-комунікаційних технологій у державному управлінні, місцевому самоврядуванні та суспільному житті; 2) реалізації та впровадження заходів, спрямованих на розвиток електронного урядування та електронної демократії; 3) ство-

рення та розвитку системи державних інформаційних ресурсів; 4) рівного доступу до інформаційно-комунікаційних технологій та підвищення рівня освіченості громадян з питань інформаційно-комунікаційних технологій; 5) удосконалення процедури надання публічних (електронних публічних) послуг; 6) організації інформаційної взаємодії державних органів та органів місцевого самоврядування за допомогою електронного документообігу; 7) створення систем інформаційної та аналітичної підтримки діяльності державних органів та органів місцевого самоврядування; 8) підвищення ефективності вітчизняного виробництва шляхом використання інформаційно-комунікаційних і цифрових технологій; 9) створення умов для розвитку господарської діяльності у сфері інформатизації [13].

У контексті правових засад функціонування комунікативних практик важливим є визначення в цьому законі термінів «електронна демократія» та «електронне урядування». Електронна демократія визначається як форма суспільних відносин, за якої громадяни та організації залучаються до державотворення та державного управління, а також до місцевого самоврядування шляхом широкого застосування інформаційно-комунікаційних технологій у демократичних процесах, що дає змогу посилити участь, ініціативність і залучення громадян до публічного життя на загальнодержавному, регіональному та місцевому рівнях, підвищити прозорість процесу прийняття рішень та підзвітність демократичних інститутів, поліпшити зворотний зв'язок суб'єктів владних повноважень на звернення громадян, сприяти публічним дискусіям і привертати увагу громадян до процесу прийняття рішень. Електронне урядування згідно з законом є формою організації державного управління, що сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності державних органів та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-комунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян [13].

Національна програма інформатизації формується та виконується відповідно до Концепції Національної програми інформатизації. Головною метою Програми, визначеною Концепцією, є забезпечення громадян та суспільства своєчасною, достовірною та повною інформацією на основі широкого використання інформаційних технологій, забезпечення інформаційної безпеки держави [12]. Концепція акумулює важливі ідеї функціонування комунікативних практик і платформ, а також забезпечення доступу до інформації.

Варто зазначити, що Концепція викладена у новій редакції у зв'язку з прийняттям Закону України «Про електронні комунікації». Це ще один законодавчий акт, що закладає засади сучасної електронної комунікації в інформаційному суспільстві. Зазначений закон визначає правові та організаційні основи державної політики у сферах електронних комунікацій та радіочастотного спектра, а також права, обов'язки та відповідальність фізичних і юридичних осіб, які беруть участь у відповідній діяльності або користуються електронними комунікаційними послугами [10].

Закон дає визначення низки термінів, таких як «електронна комунікація» (голосова чи міжособистісна), «електронна комунікаційна мережа», «дані», «доступ» та інших. Серед інших положень, у цьому законі закріплені норми про авторизацію, запити про надання інформації, конфіденційність, універсальні електронні комунікаційні послуги тощо. Передбачена важлива законодавча вимога встановлення показників на рівні, достатньому для підтримки доступу споживачів до таких послуг (сервісів) як: 1) електронна пошта; 2) пошукові системи, що дають змогу здійснювати пошук усіх типів інформації; 3) основні електронні засоби навчання та освіти; 4) медіа в мережі Інтернет; 5) електронна комерція; 6) інтернет-банкінг; 7) доступ до послуг електронного урядування (електронних адміністративних послуг); 8) соціальні мережі та сервіси обміну повідомленнями в мережі Інтернет; 9) голосові та відеоз'єднання [10].

Правові засади доступу до інформації та комунікативних практик закладено також в ряді інших законів та їх окремих положеннях: «Про доступ до публічної інформації», «Про захист персональних даних», «Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах», «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України», «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», «Про публічні електронні реєстри», «Про валюту та валютні операції», «Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги», «Про електронні документи та електронний документообіг», «Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг», «Про платіжні послуги», «Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні» тощо.

На рівні підзаконних актів варто згадати постанову Кабінету Міністрів України «Деякі питання створення та функціонування державних електронних платформ для ведення публічних електронних реєстрів» [4]. Нею затверджено Положення про інформаційну систему «Програмна платформа для розгортання та супроводження державних електронних реєстрів» і Порядок використання програмного забезпечення «Програмна платформа для розгортання та супроводження державних електронних реєстрів». Окремі аспекти містяться в постановах «Деякі питання електронної взаємодії електронних інформаційних ресурсів», «Деякі питання підготовки проектів актів законодавства в електронній формі», «Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України щодо функціонування офіційних веб-сайтів органів виконавчої влади», Положенні про набори даних, які підлягають оприлюдненню у формі відкритих даних, Порядку щорічної оцінки стану оприлюднення та оновлення відкритих даних розпорядниками інформації на Єдиному державному вебпорталі відкритих даних, затверджених постановою Кабінету Міністрів України.

Висновки. Зміна підходів у відносинах між державною владою і народом на користь взаємної залежності і партнерства, виникнення ідей цифрового суверенітету держави, електронної демократії та електронного урядування є відмінною рисою сучасного світу. Істотного значення сьогодні набуває втілення принципів інформаційної відкритості у взаємодії суспільства та влади, що передбачає прозорість, гласність і доступ до інформації.

Важливим чинником комунікації та функціонування комунікативних практик є забезпечення ефективного правового регулювання діяльності цифрових платформ. Воно, на думку науковців, повинно закріплювати правовий статус суб'єктів, залучених до діяльності цифрових платформ, а також самої цифрової платформи як об'єкта правового регулювання, її особливості та режим функціонування. Правові норми покликані визначати види таких суб'єктів та їх відповідальність (наприклад, за збір та обробку даних, забезпечення функціонування цифрової платформи тощо) [7, с. 97]. Окрім того, слушним є наголос на необхідності дотримання цифрових прав суб'єктів у віртуальному просторі, що є конкретизацією універсальних прав людини на основі закону та правозастосовних актів [14, с. 210]. Тому в умовах активного розвитку суспільних комунікацій аналіз правових засад функціонування комунікативних практик, стану правового забезпечення та потреб удосконалення їх законодавчого регулювання є одним із першочергових завдань.

Список використаних джерел

1. Антонова Л. В., Антонов А. В., Івашова Л. М. Інформаційно-комунікаційні інструменти забезпечення ефективного урядування в Україні на державному та регіональному рівнях. *Публічне управління та митне адміністрування*. 2023. № 1 (36). С. 10–17.
2. Базові аспекти цифровізації та їх правове забезпечення: монографія / К. В. Єфремова [та ін.]; за ред. К. В. Єфремової; Нац. акад. прав. наук України, НДІ прав. забезп. інновац. розвитку НАПрН України. Харків: НДІ прав. забезп. інновац. розвитку НАПрН України, 2021. 180 с. URL: <https://ndipzir.org.ua/archives/7511>.
3. Белл Д. Прихід постіндустріального суспільства. *Сучасна зарубіжна соціальна філософія*: хрестоматія. Київ: Либідь, 1996. С. 194–250.
4. Деякі питання створення та функціонування державних електронних платформ для ведення публічних електронних реєстрів: постанова Кабінету Міністрів України; Положення, Порядок від 18.04.2023 № 356. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/356-2023-%D0%BF#Text>
5. Інформаційні тренди сучасного світу. URL: <https://matrix-info.com/>
6. Конспект лекцій з дисципліни «Взаємодія суспільства та влади» / укладач Шевченко О. О.; Таврійський національний університет ім. В. І. Вернадського. Київ, 2018. 47 с. URL: <https://tnu.edu.ua/sites/default/files/normativbasa/vzaemodsvleksait.pdf>
7. Полішук І. Постмодерні трансформації взаємодії між народом і владою. *Політичний менеджмент*. 2010. № 1. С. 43–53. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ПоМе_2010_1_6
8. Пономаренко А. Б., Ковальов Д. В. Е-демократія як спосіб здійснення прямої демократії. *Політичні інститути та процеси*. 2017. № 1-2. С. 9–15.
9. Правові засади забезпечення ефективних комунікативних практик в сучасному інформаційному суспільстві: реалії та перспективи: науково-аналітична доповідь / Шемшученко Ю. С., Скрипнюк О. В., Оніщенко, Н. М., Пархоменко Н. М., Богінч О. Л., Сунегін С. О. Київ: Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2021. 98 с.

10. Про електронні комунікації: Закон України від 16.12.2020 № 1089-IX (редакція від 01.01.2024). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1089-20#Text>
11. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII (редакція від 27.07.2023). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#n148>
12. Про Концепцію Національної програми інформатизації: Закон України від 04.02.1998 № 75/98-ВР (редакція від 01.01.2022). URL: <https://ips.ligazakon.net/document/Z980075?an=1>
13. Про Національну програму інформатизації: Закон України від 01.12.2022 № 2807-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2807-20#Text>
14. Теличко О. А., Рекун В. А. Розвиток правової системи у цифрову епоху. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 1. 2022. С. 209–212. URL: http://www.lsej.org.ua/1_2022/53.pdf
15. Цифрові трансформації в Україні: чи відповідають вітчизняні інституційні умови зовнішнім викликам та європейському порядку денному? *Поліський фонд міжнародних та регіональних досліджень*. 2020. 76 с. URL: http://eap-csf.org.ua/wp-content/uploads/2021/04/Research_DT_PF_WG2_ua-1.pdf

References

1. Antonova L. V., Antonov A. V., Ivashova L. M. Informatsiino-komunikatsiini instrumenty zabezpechennia efektyvnoho vriaduvannia v Ukraini na derzhavnomu ta rehionalnomu rivniakh. *Publichne upravlinnia ta mytne administruvannia*. 2023. № 1 (36). S. 10–17.
2. Bazovi aspekty tsyfrovizatsii ta yikh pravove zabezpechennia [Elektronnyi resurs]: monohrafiia / K. V. Yefremova [ta in.]; za red. K. V. Yefremovoi; Nats. akad. prav. nauk Ukrainy, NDI prav. zabezp. innovats. rozvytku NAPrN Ukrainy. Kharkiv: NDI prav. zabezp. innovats. rozvytku NAPrN Ukrainy, 2021. 180 s. URL: <https://ndipzir.org.ua/archives/7511>.
3. Bell D. Prykhid postindustrialnoho suspilstva. *Suchasna zarubizhna sotsialna filosofia*: Khrestomatia. Kyiv: Lybid, 1996. S. 194–250.
4. Deiaki pytannia stvorennia ta funktsionuvannia derzhavnykh elektronnykh platform dlia vedennia publichnykh elektronnykh reiestriv: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy; Polozhennia, Poriadok vid 18.04.2023 № 356. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/356-2023-%D0%BF#Text>
5. Informatsiini trendy suchasnoho svitu. URL: <https://matrix-info.com/>
6. Konspekt lektsii z dystsypliny «Vzaiemodiia suspilstva ta vlady» / ukladach Shevchenko O. O.; Tavriiskyi natsionalnyi universytet im. V. I. Vrnadskoho. Kyiv, 2018. 47 s. URL: <https://tnu.edu.ua/sites/default/files/normativbasa/vzaemodsvleksait.pdf>
7. Polishchuk I. Postmoderni transformatsii vzaiemodii mizh narodom i vladoiu. *Politychni menedzhment*. 2010. № 1. S. 43–53. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/PoMe_2010_1_6
8. Ponomarenko A. B., Kovalov D. V. E-demokratia yak sposib zdiisnennia priamoj demokratii. *Politychni instytuty ta protsesy*. 2017. № 1-2. S. 9–15.
9. Pravovi zasady zabezpechennia efektyvnykh komunikativnykh praktyk v suchasnomu informatsiinomu suspilstvi: realii ta perspektyvy: naukovu-analitychna dopovid / Shemshuchenko Yu. S., Skrypniuk O. V., Onishchenko, N. M., Parkhomenko N.M., Bohinich O. L., Suniehin S. O. Kyiv: Instytut derzhavy i prava im. V. M. Koretskoho NAN Ukrainy, 2021. 98 s.
10. Pro elektronni komunikatsii: Zakon Ukrainy vid 16.12.2020 № 1089-IX (redaktsiia vid 01.01.2024). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1089-20#Text>
11. Pro informatsiiu: Zakon Ukrainy vid 02.10.1992 № 2657-XII (redaktsiia vid 27.07.2023). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#n148>
12. Pro Kontseptsiiu Natsionalnoi prohramy informatyzatsii: Zakon Ukrainy vid 04.02.1998 № 75/98-VR (redaktsiia vid 01.01.2022). URL: <https://ips.ligazakon.net/document/Z980075?an=1>
13. Pro Natsionalnu prohramu informatyzatsii: Zakon Ukrainy vid 01.12.2022 № 2807-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2807-20#Text>
14. Telychko O. A., Rekun V. A. Rozvytok pravovoi systemy u tsyfrovu epokhu. *Yurydychni naukovyi elektronnyi zhurnal*. № 1. 2022. S. 209–212. URL: http://www.lsej.org.ua/1_2022/53.pdf
15. Tsyfrovii transformatsii v Ukraini: chy vidpovidaiut vitchyzniani instytutsiini umovy zovnishnim vyklykam ta yevropeiskomu poriadku dennomu? *Poliskyi fond mizhnarodnykh ta rehionalnykh doslidzhen*. 2020. 76 s. URL: http://eap-csf.org.ua/wp-content/uploads/2021/04/Research_DT_PF_WG2_ua-1.pdf

Кметик-Подубінська Х. І. Правові засади функціонування комунікативних практик у сучасному інформаційному суспільстві

Стаття присвячена дослідженню правових засад функціонування комунікативних практик у сучасному інформаційному суспільстві. Зазначено, що в умовах активного розвитку суспільних комунікацій першочер-

говими питаннями є з'ясування правових засад функціонування комунікативних практик, стану правового забезпечення та потреб удосконалення законодавчого регулювання комунікативних практик. У контексті аналізу проблематики підходів до розуміння комунікативних практик, мережевого суспільства і цифрової культури в цілому проаналізовано праці вітчизняних та зарубіжних дослідників. Окреслено очевидні суспільні зміни, що спричинили виникнення ідей цифрового суверенітету держави, електронної демократії та електронного врядування. Простежено взаємозалежність втілення принципу інформаційної відкритості з ефективним правовим забезпеченням та окресленням засад функціонування комунікативних практик. Виокремлено законодавчі акти, які закладають основи правового регулювання відносин щодо створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорони, захисту інформації в сучасних комунікативних практиках. Акцентовано на питанні належного правового забезпечення комунікативних практик і цифрових прав особистості у віртуальному просторі в контексті діяльності цифрових платформ.

Ключові слова: інформація, інформаційне суспільство, інформаційні відносини, право на інформацію, доступ до інформації, інформаційна функція держави, інформаційна безпека, комунікація, комунікативний простір, соціально-правова комунікація, комунікативні практики, комунікативні платформи.

Kmetyk-Podubinska K. I. Legal Principles of the Functioning of Communicative Practices in the Modern Information Society

The article is devoted to the study of the legal foundations of the functioning of communicative practices in the modern information society. The author states that modern communicative practices provide ample opportunities for establishing the mechanisms of socio-legal communication. But the technological availability of information use can become a tool for violating human rights and freedoms. On the other hand, there are issues of protection and protection of information, as well as the legality of restricting access to information. Therefore, in the conditions of the active development of public communications, the primary issues are the clarification of the legal basis of the functioning of communicative practices, the state of legal support and the need to improve the legislative regulation of communicative practices. In the context of analyzing the problems of approaches to understanding communicative practices, network society and digital culture as a whole, the works of domestic and foreign researchers are analyzed. The author noted the obvious social changes that caused the emergence of the ideas of digital sovereignty of the state, electronic democracy and electronic governance. The article traces the interdependence of the implementation of the principle of information openness with effective legal support and outlines the principles of functioning of communicative practices of modern society. Why is it necessary to ensure the constitutional level of the digital rights of the individual in the virtual space in the conditions of the functioning of the legal state. The author clarified the main legislative acts that lay the foundations for legal regulation of relations regarding the creation, collection, receipt, storage, use, distribution, protection, and protection of information in modern communication practices. The regulatory framework for the creation and functioning of digital platforms has been identified, the specifics and functions of state digital platforms have been clarified. Emphasis is placed on the issue of effective communication, an important factor of which today is the wide use of communication platforms (platform approach to communication). The success of platforms, according to researchers, is based on their ability to quickly grow and multiply value using network effects (the dependence of the amount of value received by a platform user on the number of users). That is why the legal regulation of the activities of digital platforms should establish the legal status of the entities involved in the activities of digital platforms, as well as the digital platform itself as an object of legal regulation, its features and mode of operation. Thus, the state ensures the transparency of the activities of power structures and solves three extremely important tasks for itself and society: restores citizens' trust in the official authorities; creates unfavorable conditions for further corrupting society; ensures the implementation of the constitutional rights of citizens in the information sphere.

Key words: information, information society, information relations, right to information, access to information, information function of the state, information security, communication, communicative space, socio-legal communication, communicative practices, communicative platforms.

DOI: 10.33663/2524-017X-2024-15-273-278